

Arrest

nr. 235 972 van 25 mei 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter X tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 14 september 2016 toe op het Belgische grondgebied. Diezelfde dag diende haar moeder een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 9 december 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeksters moeder.

1.3. Verzoeksters moeder diende op 25 juli 2017 een tweede verzoek in om internationale bescherming. De commissaris-generaal nam op 4 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 16 augustus 2018 (RvV 16 augustus 2018, nr. 207 745).

1.4. Op 31 augustus 2018 diende verzoekster in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal trof op 25 juni 2019 een beslissing waarbij het in punt 1.4. vermelde verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard op basis van artikel 57/6, § 3 eerste lid, 6°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster werd hiervan de volgende dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Irakese nationaliteit te hebben, geboren in Bagdad in 2007. Je bent minderjarig. Je kwam naar België, samen met je moeder, A.(…) S.(…) M.(…) K.(…) M.(…) (O.V. (...), CG (...)), je meerderjarige broer, A.(…)-L.(…) A.(…) H.(…) S.(…) (O.V. (...), CG (...)) en je minderjarige broer A.(…)-L.(…), I.(…) H.(…) S.(…).

Op 14 september 2016 heeft uw moeder, alsook uw meerderjarige broer, een verzoek om internationale bescherming ingediend dat op basis artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Op 12 december 2016 nam het Commissariaat –generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een technische weigering omdat er geen gehoor werd gegeven aan de oproep dd. 22 november 2016. Na jullie terugkeer vanuit Duitsland, diende uw moeder een tweede vraag om internationale bescherming in op 25 juli 2017, eveneens in hoofde van haar minderjarige kinderen. Op 12 oktober 2017 werd dit verzoek in overweging genomen. Uw moeder verklaarde in grosso modo, dat ze in 2012 na haar scheiding met haar kinderen bij haar ouders introk, dat haar ouders en broers naar de V.S. zijn geëmigreerd, dat ze samen met haar kinderen een eerste keer Irak heeft verlaten in 2013 en asiel vroeg in Turkije, dat ze noodgedwongen terugkeerde naar Bagdad en daar haar oude werk opnam, dat ze in 2015 ernstige problemen heeft gekregen omwille van haar werk, die geleid hebben tot de ontvoering en mishandeling van haar minderjarige zoon, waarop ze na een kort verblijf in Erbil, samen met haar drie kinderen, via Turkije naar België kwam. Op 05 december 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus, alsook een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een gebrek aan geloofwaardigheid van de aangehaalde vluchtmotieven. Tegen deze beslissing werd op 05 januari 2018 beroep aangetekend ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV), die in haar arrest van 16 augustus 2018 de beslissing van het CGVS bevestigde. De beslissing in het kader van dit verzoek in bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 31 augustus 2018 diende je in eigen naam een vraag om internationale bescherming (VIB) in. Op 24 januari 2019 werd je gehoord op het CGVS. Je vraagt om bescherming, omdat je niet naar Irak wil terugkeren. Ten eerste vrees je de familie van je vader. Je zegt dat het bij de familie van je vader traditie is dat meisjes worden uitgehuwelijkt eens ze twaalf jaar zijn. Je bent bang dat de familie van je vader je zal uithuwelijken. Je vindt dit een vreselijke gedachte, omdat je dan van je moeder zal worden weggehaald, je een hoofddoek zal moet dragen, je niet meer naar school zal kunnen gaan en enkel nog huishoudelijke taken zal mogen doen. Je zegt dat je hier in België vrijheden hebt die je in Irak allemaal zou verliezen. Je gaat hier naar school en volgt theaterlessen. Je kleedt je zoals je wil. Je verstaat de Arabische taal minder perfect dan je moeder. Op religieus vlak weet je niet goed het verschil tussen soennieten en sjia en hier in België volg je op school de christelijke godsdienstlessen. Je wil geen hoofddoek dragen en ziet daar ook het nut niet van in. Naast deze zaken, zeg je ook nog een vrees te hebben vanwege de militie die je broer heeft ontvoerd en mishandeld. Omwille van deze redenen, en de onzekere positie van je familie hier in België heb je het op psychologisch vlak moeilijk en zie je een psychologe met wie je kan spreken over je angsten.

Ter staving leg je volgende documenten neer; je paspoort (origineel), een document dd. 07 november 2016 van de stam van je vader (copie), enkele foto's van jullie reisroute en verblijf in Griekenland en reisroute, alsook foto's in België, een medisch verslag dd. 23 november 2018 betreffende je moeder, een psychologisch verslag dd.29 november 2018 betreffende je moeder, jezelf en je broer I.(…), een psychologische attest dd. 16 april 2019 (neergelegd door je moeder tijdens haar persoonlijk onderhoud dd. 16 april 2019) én een attest van het theater waar je lessen volgt.

Op 12 december 2018 hebben je moeder en je meerderjarige broer een derde verzoek om internationale bescherming ingediend. Als nieuw element leggen ze een document neer dd. 07 november

2016 van de stam van je vader. Je moeder en broer verwijzen in hun derde verzoek naar de problemen met de familie van je vader, meer bepaald hebben ze een vrees dat jij, S.(...), zou worden uitgehuwelijkt. Op 16 april 2019 werden je moeder en meerderjarige broer gehoord op het CGVS.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en neergelegde stukken blijkt immers dat je minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een gespecialiseerde Protection Officer in een aangepast lokaal, in aanwezigheid van uw advocaat.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6,§3,6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming als niet –ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstige artikel 57/1,1, eerste lid in zijn naam werd ingediend een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris –generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit je verklaringen dat je verzoek om internationale bescherming grotendeels rust op dezelfde gronden die je moeder, alsook je meerderjarige broer, aanhaalde ter staving van haar tweede verzoek van 27 juli 2017. Met name gaat het over de vrees die je inroept ten aanzien van de militie die je broer I.(...) zou hebben ontvoerd en mishandeld (CG p. 5 en p.9-10). Wat dit betreft dient te worden gewezen op de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die oordeelde dat er in hoofde van je moeder en meerderjarige broer, geen elementen zijn die nopen tot de toekenning van een beschermingsstatus. Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat jij, op basis van deze zelfde motieven, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken.

Wat betreft de andere motieven die je aanhaalt en die geleid hebben tot een eigen vraag om internationale bescherming, zijnde een vrees om door de familie van je vader te worden afgepakt van je moeder (CG p. 5-6), alsook een vrees voor uithuwelijking op de leeftijd van twaalf jaar (CG p.6-9), dient te worden vastgesteld dat je voortgaat op wat er binnen je familie wordt verteld over de tradities van de familie van je vader (CG p.9). Zelf heb je geen ervaringen met de familie van je vader, noch enige herinneringen, aangezien je je vader nooit hebt gezien (CG p. 4 en p.7), er geen enkel contact is met de familie van je vader (CG p. 4), en je ook niet weet waar in Irak die wonen (CG p.6). Je hebt geen idee of je grootouders langs vaderszijde nog in leven zijn, noch weet je wie zijn broers en zussen zijn, hoewel je veronderstelt dat, voortgaande op wat je moeder zei, je vader een zus heeft (CG p.7). Je vreest de tradities van de familie van je vader, maar je weet heel weinig over hen en hun tradities. Zo kan je niet zeggen of ze al dan niet heel religieus zijn (CG p.6), wat toch een belangrijk element is om in te schatten hoe traditioneel ze zijn. Uit je verklaringen blijkt niet dat er ernstige aanwijzingen zijn om aan te nemen dat de familie van je vader zeer traditioneel is. In ieder geval hebben ze hun zoon, je vader, wel laten huwen met je moeder, die onderwijs heeft genoten én een job had bij de Dienst Burgerlijke stand van de stad Bagdad. Bovendien, zijn jullie afkomstig zijn van de wijk Karada (Al –Wahda), met andere woorden van het centrum van Bagdad, wat toch iets helemaal anders is dan een dorp op het platteland, waar de mensen misschien nog traditioneler zijn. Uit je verklaringen blijkt onvoldoende, dat je het risico loopt om op jonge leeftijd te worden uitgehuwelijkt, waardoor je verplicht zou worden tot het dragen van een hijab en niet meer naar school zou mogen gaan (CG p.5).

Omdat je niet aannemelijk maakt zelf uit een traditionele familie te komen, immers in je eigen familie speelt religie geen uitgesproken rol (CG p.6 en p.8), toon je niet aan dat je niet, binnen zekere sociaal- culturele kringlijnen, de kleren zou kunnen dragen die je wil, of naar school zou kunnen gaan. Je moeder is immers zelf een geschoolde vrouw, die jarenlang werkzaam was in een administratieve functie in Bagdad. Je zegt ook moeite te hebben met sommige Arabische woorden en dat je het Arabisch niet kan lezen of schrijven, maar het is en blijft toch je moedertaal en wellicht ben je het veel meer machtig dan het Frans, dat je ook nog niet zo goed kan (CG p.4).

In ieder geval is het geen element om aan te nemen dat je daardoor in Bagdad een verhoogd risico zou lopen op vervolging. In ieder geval dient erop te worden gewezen, dat het geen traditie is in Irak om meisjes op twaalf –jarige leeftijd uit te huwelijken en dat dit ook in Irak onwettelijk is. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de huidige Iraakse wetgeving een legaal huwelijk pas toelaat vanaf de leeftijd van achttien jaar, in bepaalde gevallen zou dit vanaf het vijftiende levensjaar kunnen worden toegestaan, mits toestemming van de ouders en/of voogden.

Bovendien, de door jou aangehaalde thema's, namelijk een vrees bij terugkeer omwille van de problemen tussen je moeder en de familie van je vader, en een vrees voor een uithuwelijking op jonge leeftijd, maken ook het voorwerp uit van het derde verzoek om internationale bescherming (VIB) van je moeder, alsook van deze van je meerderjarige broer. Gezien je jonge leeftijd werden je moeder en meerderjarige broer uitgebreid gehoord over deze motieven die ook door jou worden ingeroepen. Hierbij dient te worden vastgesteld dat de commissarisgeneraal in zijn beslissing inzake uw moeder en uw broer tot de conclusie is gekomen dat hun verzoek niet – ontvankelijk is.

De beslissing inzake de derde VIB van je moeder A.(...) S.(...) M.(...) K.(...) M.(...) (O.V. (...), CG (...)) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Irakese nationaliteit en bent van Arabische origine. U bent een sjiitische moslima. U bent afkomstig uit Bagdad, meer bepaald uit de al-Wahda wijk. U werkte bij de burgerlijke stand van al- Rusafa. U bent gescheiden en heeft drie kinderen: A.(...)-L.(...) A.(...) H.(...) S.(...) (CG (...) en OV (...)), A.(...)-L.(...) S.(...) H.(...) S.(...) (CG (...) en OV (...)) en A.(...)-L.(...) I.(...) H.(...) S.(...) die samen met u in België verblijven.

In 2012 scheidde u uit de echt van A.(...)-L.(...) H.(...) S.(...) A.(...) met wie u in 1996 was gehuwd en met wie u samen uw 3 kinderen kreeg. U ging terug bij uw ouders wonen, in de al-Dora wijk te Bagdad. Uw ouders en twee van uw broers werkten na de val samen met de Amerikanen waardoor zij konden emigreren naar de Verenigde Staten. Op aanraden van uw vader vertrok u in december 2013 naar Turkije. U vroeg er om internationale bescherming bij de Verenigde Naties. U had inmiddels vernomen dat uw ex-echtgenoot in Irak zou zijn verdwenen en dat hij waarschijnlijk was ontvoerd. U wachtte uw verzoek om internationale bescherming bij de Verenigde Naties niet af. U keerde terug naar Irak, meer bepaald naar de al-Wahda wijk waar u een huis huurde en waar u geen problemen kende.

Omstreeks 30 november 2015 zou u door vier mannen die Farsi spraken en door een man die voor hen optrad als tolk, in uw woonst zijn bezocht met de vraag of u hen kon laten registreren bij de burgerlijke stand, waardoor zij een Irakese identiteitskaart zouden kunnen bekomen. U zou dit hebben geweigerd waarop 2 dagen later uw zoon I.(...) zou zijn ontvoerd toen hij op straat aan het spelen was. Uw zoon werd ontvoerd door diezelfde mannen die u hadden benaderd om Iraakse documenten af te leveren. Zij dreigden uw zoon te vermoorden en uw woning op te blazen als u niet zou meewerken, waarop u hen beloofde aan hun eisen tegemoet te komen. Uw zoon werd op 8 december 2015 vrijgelaten. Nog diezelfde dag verliet u samen met uw kinderen Bagdad en vloog u naar Erbil waar u kennissen had wonen. Uw zoon I.(...) werd gedurende twee maanden behandeld in een ziekenhuis in Erbil teneinde te herstellen van zijn verwondingen opgelopen tijdens zijn ontvoering. Op 12 februari 2016 reisde u verder naar Turkije en vandaaruit verder naar Griekenland. In het kader van een Europese relocatieregeling kon u naar België komen op 14 september 2016. U diende diezelfde dag een eerste verzoek in om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten. Dit verzoek werd op 9 december 2016 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS, omdat u geen gevolg gegeven had aan de oproeping en uw geen geldige reden had meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid.

Op 25 juli 2017 diende u samen met uw kinderen een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 12 oktober nam het CGVS een beslissing van inoverwegingname van uw verzoek om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van dit tweede verzoek legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, uw originele echtscheidingsakte dd. 25 april 2012, de originele paspoorten van uw dochter S.(...) en zoon I.(...), enkele foto's van de verwondingen van uw zoon, een medisch attest op naam van uw zoon I.(...) dd. 22/09/2016, foto's van uw werkbadge afgeleverd dd. 1/08/2014, een bundel documenten ter staving van uw verblijf in Griekenland en een bundel documenten ter staving van uw verblijf en religieus huwelijk in Duitsland.

Op 4 december 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 16 augustus 2018 (arrest nr. 214 699).

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 12 december 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in waarbij u zich baseerde op de feiten zoals door u aangehaald in het kader van uw eerste en tweede verzoek. U legt in dit verband bijkomend foto's neer van uw zoon I.(...) tijdens zijn ziekenhuisopname in Erbil. Ook legt u een artikel voor dat u via Whatsapp zou hebben ontvangen en waarin staat vermeld dat de milities van de Iraakse Hezbollah het register van 9.000.000 Iraakse burgers naar Iran zou hebben overgebracht. Tenslotte legt u een cd-rom voor met daarop een aflevering van de tv-zender 'al Arabiyya al Hadas'. Deze aflevering zou gaan over de burgerlijke stand van Rusafa waar u te werk was gesteld. Ambtenaren die er werkzaam waren zouden zijn gechanteed door Iraniërs om Iraanse burgers in te schrijven in het Irakese bevolkingsregister.

Daarnaast haalt u aan dat u en uw kinderen door de familie van uw ex-man, de B.(...) A.(...) L.(...), worden bedreigd met de dood. U zou immers zonder toestemming van de stam van uw ex-man met de kinderen naar het buitenland, meer bepaald naar het Westen zijn gereisd. Hierdoor zou u de stam van uw ex-man te schande hebben gemaakt. Bovendien wilden ze uw dochter S.(...) uithuwelijken aan iemand van hun stam, haar verplichtten om de hoofddoek te dragen en haar uitsluitend huishoudelijke taken te laten opnemen waardoor verdere scholing niet meer aan de orde zou zijn.

Ter staving van uw asielmotieven legt u een brief neer van de B.(...) A.(...) L.(...) opgesteld dd. 17 juni 2016 waarin wordt vermeld dat u en de kinderen door de stam worden gezocht en dat jullie zullen worden gedood indien zij jullie zouden vinden. Daarnaast legt u een origineel vonnis voor van de Burgerlijke Rechtbank van al-Adhamiya, dd. 15/04/2012, ivm. de alimentatie die door uw ex-man aan u en de kinderen zou moeten worden betaald. Verder legt u psychologische attesten neer van u en uw zoon I.(...), dd. 3/04/2019, 4/10/2018, 21/03/2019, 28/08/2018 en 16/04/2019, opgesteld door mevr. G. P.(...), Klinisch Psychologe verbonden aan het opvangcentrum van Fedasil te Hannut, medische rapporten in verband met uw rugklachten en dermatologie dd. 23/11/2018, 09/03/2018, 09/05/2018, 22/03/2018, 12/01/2019, 29/01/2019, 15/01/2019, een foto van uw huidproblematiek, een omslag bij het contract dat uw zoon I.(...) ondertekende ivm. zijn deelname als acteur in de film 'Premier de la Classe', een bedankkaartje voor I.(...) van het productieteam van 'Premier de la Classe' en tenslotte een aanwezigheidsattest van I.(...) in de Gemeenteschool van Jodoigne voor wat betreft het schooljaar 2018-2019, dd. 4/04/2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten, moet worden gewezen op een attest van mevr. G. P.(...), Klinisch psychologe en verbonden aan het Fedasil opvangnetwerk, dd. 3/04/2019. Dit document stelt dat uw psychische toestand die zich onder meer uit in geheugenverlies en een gebrek aan concentratie, mogelijks invloed zal hebben op de kwaliteit van de antwoorden in het kader van de asielpcedure. U noch uw advocaat formuleerde bij het CGVS enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Evenmin vermeldde u bij het CGVS noch bij de DVZ dat u verhinderd zou zijn om uw asielmotieven op een gedegen wijze uiteen te zetten. Daarenboven blijkt uit de inhoud van het gehoorverslag van het CGVS dat het gehoor bij het CGVS op een normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen worden afgeleid. U legde duidelijke, spontane en gedetailleerde verklaringen af. Verder werd er tijdig een pauze ingelast en werd er in de vraagstelling rekening gehouden met uw psychologische toestand. Ook woonde uw psychologe mevr. G. P.(...) uw persoonlijk onderhoud deels bij als vertrouwenspersoon. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming deels steunt op motieven die u naar aanleiding van uw tweede verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw tweede verzoek door het CGVS werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielfrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Er werd ondermeer geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielfrelaas daar uw vluchtfrelaas en de opeenvolgende gebeurtenissen enige logica ontbeerden, uw verklaringen over uw contacten met uw belagers vaag en weinig coherent waren, er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd in verband met de nasleep van de ingeroepen vervolgingsfeiten en het daaropvolgend verblijf in Erbil en tenslotte omdat uw profiel een gescheiden vrouw met kinderen ter zyn geen grond vormde voor het toekennen van een beschermingsstatus. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd (arrest nr. 214 699 dd. 16/08/2018), waartegen u overigens geen beroep aantekende.

Wat betreft uw huidig verzoek dient te worden vastgesteld dat er geen nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor het bekomen van internationale bescherming in aanmerking komt. U legt in dit verband drie foto's neer van uw zoon in een ziekenhuisbed te Erbil, alsook twee foto's

waarop zijn verwondingen staan afgebeeld (stuk 12). Deze foto's staven dat uw zoon in een ziekenhuis heeft gelegen. Uit deze foto's is evenwel niet op te maken waar en wanneer uw zoon I.(...) zou zijn opgenomen geweest noch kan uit betreffende afbeeldingen worden afgeleid wat de aanleiding is geweest van een eventuele ziekenhuisopname. Deze foto's kunnen dan ook op geen enkele wijze de eerder vastgestelde tegenstrijdige verklaringen en omissies teniet doen in verband met het ziekenhuisverblijf van I.(...) te Erbil. In verband met de foto's van de verwondingen moet worden opgemerkt dat aan de hand van betreffende foto's niet kan worden gesteld dat deze zouden toebehoren aan uw zoon I.(...). Evenmin verstrekken deze afbeeldingen objectieve informatie over de oorzaak van de verwondingen en de omstandigheden waarin uw zoon deze mogelijks zou opgelopen hebben.

In verband met de cd-rom waarop een aflevering van 'Al Haraath al Arabiyya al Hadas' is te zien als ook het Whatsapp-artikel dd. 23 januari 2019 met de link naar de aflevering van bovenstaande TV-zender (stukken 6 en 7), dient te worden opgemerkt dat deze stukken enkel verwijzen naar een algemeen nieuwsitem over Iraakse registers die zouden zijn overgebracht naar Iran. Met betreffende stukken komt u niet verder dan te verwijzen naar louteralgemene informatie daterend van begin 2019 die geen betrekking heeft op uw persoon of op uw kinderen, noch op uw individueel vluchtrelaas dat in 2015 is te situeren. Betreffende stukken kunnen dan ook op geen enkele wijze de vastgestelde ongeloofwaardigheden met betrekking tot de door ingeroepen vluchtmotieven opheffen.

In verband met de nieuwe asielmotieven die u actueel inroept, zijnde de vrees dat u en uw kinderen zullen worden omgebracht door de familie van uw ex-man, legt u een kopie van een verstotingsakte neer door de familie van uw ex-man, zijnde de stam Al-Lam, dd. 17/06/2016 (stuk 2). Dient te worden vastgesteld dat ook deze elementen de kans niet aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer u betreffende verstotingsakte in uw bezit zou hebben gekregen. In de Verklaring volgend verzoek opgesteld bij de DVZ staat vermeld dat u op 22 juni 2019 betreffend document van de B.(...) A.(...) L.(...) via Whatsapp via uw broer S.(...) zou hebben ontvangen (zie verklaringen volgend verzoek, punt 15). U zou reeds op de hoogte zijn gebracht van het bestaan van deze brief toen u in 2016 in Griekenland verbleef. Uw zoon Ahmed stelt evenwel dat u het document reeds in 2016 zou hebben ontvangen van uw broer S.(...) (CGVS dd. 16/04/2019, 16/17281Y, p. 3-4). Het feit dat uw zoon deze verklaring aanpast nadat hij werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, werpt geen ander licht op bovenstaande zienswijze, gezien hij onomwonden liet verstaan dat u het document in 2016 in Griekenland zou hebben ontvangen en dat u dit document op dat moment aan hem zou hebben laten zien (CGVS dd. 16/04/2019, 16/17281Y, p. 3-4). Uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband, ondermijnen uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat, los van het feit of u al dan niet reeds in 2016 het verstotingsdocument in uw bezit zou hebben gehad, u tijdens uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming, op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van problemen met de familie/stam van uw ex-man. U hiermee geconfronteerd, stelt u voorop dat u te druk bezig was met de problemen van uw zoon en u bovendien dacht dat u in Griekenland veilig was (CGVS dd. 16/04/2019, p. 11). Deze uitleg kan niet worden weerhouden als verschoning. U werd immers tijdens uw tweede verzoek expliciet gevraagd of u problemen kende met uw ex-man en of er een discussie was over het hoederecht, waarop u negatief antwoordde (CGVS dd. 14/11/2017, p. 5-6). Gezien u toen reeds op de hoogte was van de verstotingsbrief van de familie van uw ex-man, kan er niet worden ingezien waarom u deze problematiek op dat moment, zijnde in 2017, niet ter sprake heeft gebracht. Te meer gezien de ernst van de bedreiging. U hiermee geconfronteerd stelt u voorop dat de familie van uw ex-man zo boos zou zijn geworden omdat u de kinderen mee naar het Westen zou hebben genomen (CGVS dd. 16/04/2019, p. 12). Deze uitleg is niet pertinent. Er is in casu dan ook geen sprake van een omissie maar van een ernstige tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen nieuwe elementen op grondige wijze ondermijnt.

Verder dient te worden opgemerkt dat ook de inhoud van de verstotingsbrief en uw verklaringen niet met elkaar in overeenstemming zijn te brengen. U liet in de Verklaring volgend verzoek optekenen dat u vreesde dat uw dochter S.(...) door uw ex-schoonfamilie zou worden verplicht een hoofddoek te dragen en te worden uitgehuwelijkt (zie verklaring volgend verzoek vragen 18-21). In de zogenaamde verstotingsbrief die u van uw ex-schoonfamilie zou hebben gekregen, staat evenwel vermeld dat u en uw kinderen waaronder S.(...) bij terugkeer zullen worden "omgebracht" (CGVS 16/04/2019, p. 3). U geconfronteerd met het gegeven dat het merkwaardig is dat u enerzijds vreest dat uw dochter een hoofddoek moet dragen en zal worden uitgehuwelijkt en anderzijds beweert dat zij zal worden vermoord door uw ex-schoonfamilie, laat u na deze contradictie te duiden. U herhaalt louter dat op papier staat dat uw ex-schoonfamilie u en de kinderen zal vermoorden en stelt dat u het verder enkel over tradities en gewoontes heeft (CGVS 16/04/2019, p. 13). Uw verklaringen in dit verband ontberen dan ook enige logica waardoor andermaal de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten wordt uitgehold. Eveneens dient te worden opgemerkt dat ook de reden waarom de stam Al-Lam u en uw kinderen zou willen

vermoorden, zijnde omdat u met de kinderen naar het Westen zou zijn gereisd, op geen enkele manier overtuigt. Bezwaarlijk kan worden gezien welke tradities en gewoontes u zou hebben geschonden met uw loutere vertrek naar Europa en dit in die mate dat u en uw kinderen dit met jullie leven zouden moeten bekopen. Dit argument is eens te meer relevant daar nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw ex-schoonfamilie op enig moment een stap zou hebben gezet om uw hoederecht te betwisten. Zoals reeds werd aangehaald liet u tijdens het persoonlijk onderhoud tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming optekenen dat er geen enkele discussie was over het hoederecht van uw kinderen en dat u dit, zoals ook blijkt uit de neergelegde documenten reeds vanaf het moment van de scheiding zou hebben bekomen (CGVS dd. 14/11/2017, p. 5- 6). In deze context is het dan ook niet geloofwaardig dat uw ex-schoonfamilie, u en de kinderen zou willen ombrengen, louter omwille van jullie vertrek naar Europa.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen problemen met de stam van uw ex-man, B.(...) A.(...) L.(...), kunnen evenmin de daaruit voortkomende problemen met uw eigen stam, worden weerhouden. U haalt immers aan dat uw stam, B.(...) S.(...), zich van u zou hebben gedistantieerd omdat u door uw vertrek met uw kinderen naar Europa, een probleem tussen de stammen zou hebben veroorzaakt (CGVS 16/04/2019, p. 4-5). U legt hier bovendien geen begin van bewijs van voor. Overigens maakte u tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming geen melding van dit gegeven wanneer u werd bevraagd over uw positie als gescheiden vrouw waarvoor haar positie in haar eigen stam een belangrijk gegeven is. Ook deze vaststelling is een ernstige contra-indicatie voor de geloofwaardigheid van dit ingeroepen element (CGVS dd.14/11/2017, p. 6).

Tot slot haalt u als nieuw element aan dat uw zoon I.(...) katholieke lessen in België zou volgen. Hij zou, ofschoon hij niet bekeerd is tot het christendom, standpunten aannemen die niet overeenstemmen met de islam en hierdoor in de problemen komen met de familie van zijn vader die op het vlak van religie en traditie, zeer conservatief zouden zijn. U kan echter op geen enkele manier aangeven aan welke standpunten uw ex-schoonfamilie aanstoot zou nemen (CGVS dd. 16/11/2017, p. 15). Overigens dient te worden opgemerkt dat in weerwil van uw conservatieve schoonfamilie, u desalniettemin uw stempel wist te drukken op de opvoeding van uw kinderen door hen geen religieuze opvoeding mee te geven (CGVS dd. 16/04/2019, p. 15). Niet alleen bleek dit gegeven geen reden te zijn voor uw schoonfamilie om uw hoederecht te betwisten evenmin blijkt uit uw verklaringen of uit die van uw zoon Ahmed, dat u hierom een vrees in vluchteling rechterlijke zin zou moeten koesteren (CGVS, dd. 16/11/2017 en 16/04/2019 en CGVS 16/17281Y dd. 16/04/2019, p. 6-7). Dat I.(...) thans problemen zou krijgen met uw ex-schoonfamilie omwille van standpunten die u zelf niet eens kan benoemen of het loutere gegeven dat hij Katholiek onderwijs zou volgen, is dan ook geenszins aangetoond. Het betreft hier louter een blote bewering die geenszins beschouwd kan worden als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorliggende appreciatie. Het originele paspoort van u en uw zoon I.(...) en de kopie van uw identiteitskaart bevestigen uw nationaliteit en identiteit, dit zijn elementen die door het CGVS niet worden betwist. De kopieën van het vonnis van uw echtscheiding en het vonnis in verband met de toewijzing van de alimentatie bevestigen uw huwelijkse staat en het hoederecht over uw kinderen, feiten die door het CGVS evenmin wordt betwist. In verband met de verstotingsbrief van de B.(...) A.(...) L.(...), de cd-rom, het Whatsapp-artikel, de foto's van uw zoon I.(...) tijdens zijn ziekenhuis opname te Erbil, dient te worden verwezen naar bovenstaande motivering.

In verband met de documenten die I.(...)'s deelname aan een Belgische film, 'Premier de la classe', onderschrijven, dient te worden opgemerkt dat het CGVS dit aspect evenmin betwist. Doch, nergens uit uw verklaringen blijkt dat I.(...) omwille van deze deelname in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren (CG 16/17280Y).

Bijgevolg kan dit gegeven niet beschouwd worden als een nieuw element die de kans aanzienlijk groter maakt dat I.(...) in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Betreffende uw medische attesten die verband houden met uw rugklachten en dermatologische problemen dient te worden opgemerkt dat deze op generlei wijze uw nieuwe elementen onderbouwen doch louter verwijzen naar uw medische toestand. Voor de beoordeling van uw medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In verband met de psychologisch attesten die u neerlegde met betrekking tot uw eigen persoon als ook het psychologisch attest van I.(...) dd. 16/04/2019 dient te worden verwezen naar supra motivering. Uit betreffende attesten kan worden opgemaakt dat de psychologische problemen die zich uiten in

geheugenverlies, concentratiestoornissen, paniekaanvallen en angstgevoelens, voortkomen uit traumatiserende gebeurtenissen die u en uw zoon in Irak zou hebben ondergaan maar ook uit de onzekerheid die de post-migratie situatie in België met zich mee brengt. In casu kan er verwezen worden naar het feit dat een psychologisch verslag geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin u uw psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. De psycholoog doet vaststellingen betreffende de fysieke en/of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met hun bevindingen kunnen er vermoedens zijn over de oorzaak van de opgelopen (lichamelijke en/of mentale) "blessures". Zij kunnen echter niet met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze werden opgelopen. Voor wat betreft de door u voorgelegde psychologische verslagen, moet worden gesteld dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande inschatting, namelijk dat u geen nieuwe elementen of feiten aanhaalt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Securitysituation van maart 2019, beschikbaar op: <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easocoireportiraq.securitysituation20190312.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men alseen buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer

te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw kinderen A.(...)-L.(...) A.(...) H.(...) S.(...) (CGVS (...)) en A.(...) L.(...) S.(...) H.(...) S.(...) (CGVS (...)) respectievelijk een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek en een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie.

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming nietontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet¹⁰.

Aangezien de door jou aangehaalde motieven berusten op de motieven zoals aangehaald in de derde vragen naar internationale bescherming van uw moeder A.(...) S.(...) M.(...) K.(...) M.(...) (O.V. (...), CG (...)) en uw je meerderjarige broer, A.(...)-L.(...) A.(...) H.(...) S.(...) (O.V. (...), CG (...)) dient ten aanzien van jou dezelfde beslissing te worden aangehouden. De commissaris –generaal oordeelt dat je aanvraag in eigen naam niet-ontvankelijk is.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Je paspoort is een bewijs van je identiteit die hier verder niet ter discussie staat. Het attest van de stam van je vader leg je neer op aanraden van je moeder, zelf weet je enkel dat het een bedreiging is, maar aangezien je het niet kan lezen weet je er niet meer over (CG p.7). Omdat je moeder en broer dit document neerlegden in hun derde VIB werd het daar voldoende besproken. De foto's die je neerlegt hebben betrekking op jullie situatie in Griekenland en België en zegt niets over de vrees die je inroept ten aanzien van Irak, je land van herkomst. Wat de neergelegde psychologische attesten betreft, moet worden vastgesteld dat uit de attesten blijkt dat, zowel de psychologische moeilijkheden van je moeder, jezelf en je broer I.(...), te maken hebben met jullie onzekere situatie tengevolge van migratie én jullie onzekere verblijfssituatie in België. Er is echter een verschil tussen angsten en gevoelens van onzekerheid bij het idee van een terugkeer naar Irak én een gegronde vrees voor terugkeer zoals omschreven in de Conventie van Genève.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS

verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. “

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), met artikel 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en met de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG

van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de oude Procedurerichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 § 1, van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de *“principes van machtsoverschrijding”*.

In een eerste middelonderdeel levert verzoekster kritiek op de nieuwe wetsbepaling artikel 57/6/2, § 1, van de vreemdelingenwet, die van toepassing is sedert 22 maart 2018. Luidens verzoekster zou deze nieuwe wetsbepaling niet langer voorzien dat het CGVS *“op een met redenen omklede wijze zou motiveren dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement”*. Tevens merkt verzoekster op dat de beslissing enkel een opsomming van de reeds afgeronde procedure bevat, maar haar huidige persoonlijke situatie hierbij niet zou betrekken.

In een tweede middelonderdeel stelt verzoekster dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een gestereotypeerde verwijzing naar de relevante feiten van de procedure en het administratief dossier van de moeder van de verzoekende partij, zonder daar rechtstreeks haar huidige persoonlijke situatie te betrekken. Zij stelt dienaangaande dat zij vreest uitgehuwelijkt te worden en niet verder te kunnen studeren omdat zij een meisje is, te vroeg zwanger zal worden en gesluierd thuis opgesloten zou moeten leven. Dit zou maar *“heel oppervlakkig zijn onderzocht”*. Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal in zijn beslissing oordeelde dat het *“geen traditie was om jonge meisjes uit te huwelijken en dat dit ook niet legaal was”* en stelt dat dit tegengesproken wordt door de volgende informatiebronnen, die zij in integraal in haar verzoekschrift weergeeft:

- Een artikel van 17 mei 2014 uit de Nederlandse krant ‘Trouw’ betreffende het voornemen van sjjiitische politici in Irak om kindhuwelijken voor die gemeenschap te legaliseren.
- Een artikel van 9 oktober 2018 uit de Nederlandse krant ‘RD’ over de strijd van een vrouwenrechtenactiviste in Irak tegen kindhuwelijken.
- Een artikel van 13 augustus 2018 uit de internetkrant ‘Public Radio International’ over de verspreiding van kindhuwelijken in Irak.

Verzoekster meent derhalve dat de beslissing niet op een correcte feitenvinding steunt. Ze wijst erop dat zij een jong sjjiitisch meisje is uit een arme familie. In geval van terugkeer naar Irak zal zij als een afvallige worden aanzien, omdat zij in het Westen gewoond heeft, wat een bijkomende reden zal zijn om haar uit te huwelijken om haar terug op het goede pad te zetten en het risico te beperken dat zij *“ongetrouwd ontnaagd geraakt”*. Verzoekster meent dat haar moeder *“dit niet zal kunnen beletten omdat zij onvermogen is en nog twee broers ten laste heeft die zij ook zal moeten laten trouwen, hetgeen haar kosten zal.”* De commissaris-generaal zou ten onrechte stellen dat zij binnen zekere sociaal-culturele lijnen in Irak de kleren zou kunnen dragen die zij wil en verder zou kunnen gaan studeren. Het feit dat de eerste asielaanvraag van verzoeksters moeder werd afgewezen bij een gebrek aan geloofwaardigheid, is volgens verzoekster niet van die aard om uit te sluiten dat zijzelf, als meisje, een reëel risico zou lopen bij terugkeer naar Irak, gelet op haar profiel.

In een derde middelonderdeel verwijst verzoekster naar de algemene politieke toestand in Irak, die zij omschrijft als *“een tijd om af te rekenen”*. Daartoe citeert zij een aantal internetartikels: een artikel van het Amerikaanse ‘Institute for the study of war’ uit januari 2009 over de beweging rond de radicale sjjiitische clericus Al Sadr, een Wikipedia-artikel over het Khazali-netwerk dat zich van die beweging heeft afgescheurd en een artikel op de opiniesite ‘De Wereld Morgen’ d.d. 24 april 2018 over de onmogelijkheid voor terugkeer voor Iraakse ontheemden. Hieruit zou volgens verzoekster afgeleid kunnen worden dat ontheemden die terugkeren meermaals opnieuw vertrekken uit vrees voor tribaal geweld of vergeldingsacties tegen mensen die ervan verdacht worden dat ze banden hebben met IS.

In een vierde middelonderdeel betoogt verzoekster dat een terugkeer naar Irak voorbarig is gelet op de *“uiterst troebele onveilige situatie”* in Irak. Verzoekster geeft daartoe in haar verzoekschrift het reisadvies weer van 21 juni 2019 van de Franse overheid evenals een artikel van de website *Middle East Eye* d.d. 8 januari 2019.

Verzoekster besluit dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de nieuwe elementen en vraagt de Raad om de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier naar het CGVS te verwijzen.

2.2. Nieuwe elementen

In een aanvullende nota van 5 februari 2020 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar de “*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van mei 2019, naar de “*EASO Country Guidance note: Iraq*” van juni 2019 en naar de “*EASO COI Report Iraq - Security situation*” van maart 2019 (Aanvullende nota CGVS).

2.3. Beoordeling

2.3.1. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats gesteld dat in hoofde van verzoekster passende steunmaatregelen werden verleend om tegemoet te komen aan de bijzondere procedurele noden die zij heeft als minderjarige.

Vervolgens stipt de commissaris-generaal aan dat artikel 57/6, §3, 6°, van de vreemdelingenwet hem toelaat een verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren indien deze geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

De commissaris-generaal stelt vast dat het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoekster grotendeels steunt op de asielmotieven die haar moeder in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming had aangebracht, namelijk de vrees ten aanzien van de militieën die verzoeksters broer I. zouden hebben ontvoerd en mishandeld. Aangezien er in hoofde van verzoeksters moeder en haar meerderjarige broer geen elementen zijn die nopen tot het verlenen van een beschermingsstatus, zo vervolgt de commissaris-generaal, kan niet worden aangenomen dat verzoekster op basis van dezelfde motieven wel een nood aan bescherming aannemelijk zou kunnen maken.

Met betrekking tot verzoeksters vrees om door de familie van haar vader te worden afgepakt van haar moeder en uitgehuwelijkt te worden vanaf de leeftijd van 12 jaar, wordt in de beslissing gesteld dat dit weinig aannemelijk is omwille van volgende argumenten: i) ze heeft nooit contact gehad met haar vader en ze weet niet waar in Irak hij woont, ii) er is evenmin enig contact met de familie van haar vader, noch weet verzoekster waar zij wonen en iii) verzoekster weet niet of zij al dan niet religieus zijn.

Daarenboven leidde de commissaris-generaal op grond van de verklaringen van verzoeksters moeder af dat er geen aanwijzingen zijn om aan te nemen dat haar vader uit een traditioneel-religieus gezin komt, gezien zijn ouders hem toelieten om te huwen met een vrouw die onderwijs genoten had en buitenshuis werkzaam was, namelijk bij de burgerlijke stand van Bagdad. Tenslotte merkt de commissaris-generaal op dat het gezin woonde in de centrale wijk Karrada in Bagdad, wat een sociale context betreft dat niet te vergelijken valt met het leven in een dorp op het platteland, waar de zeden traditioneler zijn. Gezien in verzoeksters gezin religie geen uitgesproken rol speelt en haar moeder een opgeleide vrouw betreft die jarenlang werkzaam was in een administratieve functie, maakt verzoekster evenmin aannemelijk om langs moederszijde uit een traditioneel gezin te komen en zo een risico op een gedwongen huwelijk te lopen als kind. De commissaris-generaal verwijst naar objectieve informatie waaruit blijkt dat het geen traditie is in Irak om meisjes op de leeftijd van 12 jaar uit te huwelijken en dat de wettelijke leeftijd er 18 jaar is, met een uitzonderingsregel om al vanaf 15 jaar te trouwen mits toestemming van ouders en/of voogden. Tenslotte merkt de commissaris-generaal op dat dit asielmotief ook voorkwam in het derde verzoek om internationale bescherming van haar moeder en dat de commissaris-generaal ook daar besloot tot de niet-ontvankelijkheid.

Vervolgens citeert de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid die werd genomen naar aanleiding van het derde verzoek om internationale bescherming dat verzoeksters moeder had ingediend en hij oordeelt dat een aanvraag in eigen naam niet-ontvankelijk is omdat haar motieven berusten op de motieven die werden aangehaald door haar moeder en haar meerderjarige broer.

Met betrekking tot de nieuwe stavingstukken die verzoekster neerlegt om haar verzoek om internationale bescherming te ondersteunen (paspoort, attest van de stam, foto's en psychologische attesten), stelt de commissaris-generaal vast dat die bovenstaande conclusies niet kunnen wijzigen.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, vermeldt de commissaris-generaal dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekster bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zouden lopen als gevolg van willekeurig geweld in hun regio van herkomst, Bagdad. Daartoe verwijst de commissaris-generaal naar EASO landeninformatie van maart 2019, waaruit geen situatie van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan blijken. Evenmin kan de veiligheidssituatie in Irak dus gelden als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhoogt.

De commissaris-generaal besluit dat het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, §3, 6°, van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, maar vestigt terloops de aandacht van de bevoegde minister op haar minderjarigheid.

2.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, met de artikelen 41 en 47 van het Handvest en met de artikelen 23 en 39 van de oude Procedurerichtlijn, aangezien verzoekster verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing *in concreto* deze verdrags- en richtlijnbevestigingen zou schenden. Verzoekster vermeldt dat al deze bepalingen voorzien in het recht op een daadwerkelijk beroep, maar slaagt er niet in om aan te tonen dat zo'n daadwerkelijk beroep *in casu* niet voorhanden zou zijn. Verzoekster verklaart weliswaar dat "*de motivatie uiteindelijk hem niet in staat stelt de beslissing te begrijpen en zich dienstig te verweren*", doch dit wordt gelogenstraf door het feit dat verzoekster blijkbaar bij machte was een omstandig verzoekschrift neer te leggen bij de Raad als repliek op de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat zij kennis nam van de motieven daarin vervat en zij haar recht op een daadwerkelijk beroep aldus ten volle kon uitoefenen. Zoals verder in dit arrest zal blijken, voldoet de bestreden beslissing verder aan alle vereisten van motivatie, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het enig middel is evenmin ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Die schending kan niet dienstig aangevoerd worden, aangezien de beoordeling beperkt is tot de vraag of de minderjarige vreemdeling eigen feiten heeft aangehaald die een apart verzoek rechtvaardigen. Slechts indien dergelijke feiten zouden blijken, dringt zich een inhoudelijk onderzoek op naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het middel is evenmin ontvankelijk in zoverre verzoekster de schending aanvoert van de "*principes van machtsverschrijding*", gezien in verzoeksters verzoekschrift niet wordt verhelderd op welke wijze de bestreden beslissing in strijd zou zijn met deze principes.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.4. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van dezelfde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "*afdoende*" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 57/6, §3, 6°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"(...)

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.

(...)"

In het hierboven weergegeven artikel 57/6, §3, 6°, van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar artikel 57/1, §1, eerste lid, waarin wordt gestipuleerd dat "(e)en vreemdeling die een verzoek om internationale

bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (...)”.

Uit de parlementaire voorbereiding die aanleiding gaf tot de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (B.S. 12 maart 2018), waarbij artikel 57/6, §3, 6° werd ingevoerd, blijkt het volgende: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen. Het voorafgaandelijke onderzoek kan volgens artikel 42, tweede lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU echter niet uitsluitend op basis van schriftelijke toelichtingen zonder persoonlijk gehoor gebeuren. Voor wat betreft minderjarigen kunnen de lidstaten echter overeenkomstig artikel 14, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU in hun nationale wetgeving voorschrijven in welke gevallen deze de gelegenheid moet krijgen voor een persoonlijk onderhoud. In principe zullen deze minderjarigen gehoord worden door het CGVS, tenzij hun leeftijd, maturiteit of kwetsbaarheid dit niet zouden toelaten. Indien de minderjarige vreemdeling wel eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, wordt een beslissing genomen door het CGVS waarbij tot de ontvankelijkheid wordt besloten.”* (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 2548/001, p. 108). Er dient dus nagegaan te worden of verzoekster eigen feiten heeft aangebracht die een apart verzoek om internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

2.3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat vooreerst dat verzoeksters moeder op 14 september 2016, op 25 juli 2017 en op 12 december 2018 reeds verzoeken om internationale bescherming indiende die op grond van artikel 57/1, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet geacht worden ook namens verzoekster te zijn ingediend.

In het kader van het verzoek om internationale bescherming dat verzoekster op 31 augustus 2018 in eigen naam indiende, bracht zij volgende *“eigen feiten”* aan in het kader van de vragenlijst die zij op 4 oktober 2018 bij de Dienst Vreemdelingenzaken invulde (AD 18/172227, stuk 13). Bij het invullen van de vragenlijst stelde zij het volgende te vreezen bij een terugkeer naar haar land van herkomst: *“Ik vrees dat de familie van mijn vader me zal afpakken van mijn moeder, mij zullen uithuwelijken en mij verplichten een hoofddoek te dragen. Ik vrees ook dat we allemaal gedood zullen worden door onbekenden”* (*Ibid.*, stuk 13, vraag 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 24 januari 2019 werd verzoekster verder bevraagd over de eventuele traditioneel-conservatieve attitudes binnen de familie van haar vader (AD 18/172227, stuk 6).

Nog blijktens het administratief dossier (AD 18/172227, stuk 16) legde verzoekster 6 documenten neer: haar paspoort, foto's van haar verblijf in Griekenland, psychologische attesten, een medisch verslag van haar moeder, een attest van het theater waar ze bij aangesloten is en een kopie van een verstotingsbrief van de stam van haar vader.

2.3.7. In zoverre verzoekster verwijst naar de vrees voor vervolging die haar moeder aanhaalde tijdens haar vorige twee verzoeken om internationale bescherming, hetgeen de Raad afleidt uit verzoeksters stelling in de vragenlijst van de commissaris-generaal dat zij vreest *“gedood te worden door onbekenden”*, merkt de Raad vooreerst op dat het ongeloofwaardig karakter van die vrees reeds definitief werd bevestigd in het arrest van de Raad in het tweede verzoek om internationale bescherming (RvV 16 augustus 2018, nr. 207 745), waardoor deze feiten onmogelijk kunnen worden gekwalificeerd als eigen feiten die een apart verzoek om internationale bescherming in hoofde van verzoekster rechtvaardigen.

2.3.8. Verzoekster concentreert zich in haar enig middel op de nieuwe *“eigen”* vrees die zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming naar voor brengt, namelijk de vrees afgenomen te worden van haar moeder door de familie van haar vader en als kind uitgethuwelijkt te worden. In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat Irak geen traditie zou hebben van kindhuwelijken en verwijst daarvoor naar een aantal internetartikels die zij in haar middel integraal weergeeft.

De Raad stipt vooreerst aan dat uit de landeninformatie blijkt dat de Iraakse wetgeving in beginsel een minimumleeftijd van 18 jaar voorschrijft (AD, stuk 17, Landeninformatie, Algemeen Ambtsbericht Irak, april 2018), waardoor kindhuwelijken minstens *de iure* onwettig zijn. Uit de internetartikels die verzoekster citeert, blijkt dat kindhuwelijken inderdaad in de praktijk binnen bepaalde traditionele kringen van de Iraakse samenleving, bij uitstek in de provincies, voorkomen. Verzoekster dient bijgevolg aannemelijk te maken dat de familie van haar vader tot dergelijke traditioneel-religieuze kringen behoort. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt evenwel dat zij geen idee heeft waar de familie van haar vader in Irak verblijft, dat zij geen contact heeft met deze familie en geen idee blijkt te hebben of het hier om een strenge religieuze familie gaat (AD 18/172227, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoekster zelf blijkt daarentegen uit een modern gezin van een ontwikkelde en zelfstandige vrouw uit Bagdad af te stammen en er bestaat geen enkele aanwijzing dat haar vader wél uit een conservatief gezin zou komen dat een kindhuwelijk voor verzoekster zou willen arrangeren. Integendeel, uit de verklaringen die verzoeksters moeder aflegde in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming, kan niet worden opgemaakt dat verzoeksters vader of diens familie enige bijzondere interesse in verzoekster zouden vertonen. Zo verklaarde verzoeksters moeder dat haar het hoederecht werd toegekend en dat dit niet betwist werd door haar ex-man of schoonfamilie, met wie zij geen problemen verklaarde te ondervinden (AD 18/172227, stuk 17, gehoorverslagen + beslissing 3de VIB moeder + broer). Daarenboven legde verzoeksters moeder stukken neer waaruit blijkt dat zij effectief het hoederecht over de kinderen bezit en alimentatie geniet (*Ibid.*), waardoor kan worden geconcludeerd dat de vrees voor een gedwongen (kind-)huwelijk feitelijke grondslag mist.

Tenslotte brengt verzoekster in haar verzoekschrift een bijkomende reden aan waarom zij toch risico zou lopen om als kind een gedwongen huwelijk te moeten doorstaan. Verzoekster meent dat haar moeder *“dit niet zal kunnen beletten omdat zij onvermogen is en nog twee broers ten laste heeft die zij ook zal moeten laten trouwen, hetgeen haar kosten zal.”* De Raad stelt vast dat deze nieuwe uitleg geen steun vindt in de verklaringen van verzoekster of haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Bovendien gaat deze uitleg lijnrecht in tegen de verklaringen van verzoeksters moeder, die immers spontaan zelf een vrees voor gedwongen huwelijk van haar dochter aanbracht aan de commissaris-generaal in haar derde verzoek om internationale bescherming. Verzoeksters bewering dat haar moeder uit economische overwegingen *“gedwongen”* zou zijn om haar toch uit te huwelijken als kind, betreft dan ook een blote *post-factum*-bewering die geen steun vindt in het administratief dossier en derhalve evenmin afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoekster niet het profiel heeft om een gedwongen kindhuwelijk bij terugkeer aannemelijk te maken.

De Raad concludeert dat de vrees voor een gedwongen kind-huwelijk niet aannemelijk is en dat bovendien blijkt dat de moeder van verzoekster de vrees voor het uithuwelijken van haar minderjarige dochter reeds als asielmotief had aangebracht in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming, waardoor deze vrees onmogelijk als *“eigen feiten”* kunnen worden beschouwd die in hoofde van verzoekster een apart verzoek om internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

2.3.9. In een derde middelonderdeel verwijst verzoekster tenslotte naar de algemene politieke toestand in Irak, die zijn omschrijft als *“een tijd om af te rekenen”*. Daartoe geeft zij een artikel weer van het Amerikaanse *‘Institute for the study of war’* uit januari 2009 over de beweging rond de radicale sjiiitische clericus Al Sadr, een Wikipedia-artikel over het Khazali-netwerk dat zich van die beweging heeft afgescheurd en een artikel op de opiniesite *‘De Wereld Morgen’* d.d. 24 april 2018 over de onmogelijkheid voor terugkeer voor Iraakse ontheemden. Hieruit zou volgens verzoekster afgeleid kunnen worden dat ontheemden die terugkeren meermaals opnieuw vertrekken uit vrees voor tribaal geweld of vergeldingsacties tegen mensen die ervan verdacht worden dat ze banden hebben met IS. Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoekster de algemene politieke toestand niet als asielmotief had aangebracht bij haar eigen verzoek om internationale bescherming zodat de commissaris-generaal geen onzorgvuldigheid kan worden verweten doordat hij hiermee geen rekening heeft gehouden. Daarbij komt dat verzoekster geenszins aantoont waarom de algemene politieke situatie in haar land van herkomst in haren hoofde een apart verzoek om internationale bescherming zou rechtvaardigen. De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkele poging onderneemt om te verklaren waarom zij als minderjarige Iraakse uit Bagdad een persoonlijk risico zou lopen ingevolge de problemen met de sjiiitische milities of de situatie van ontheemden.

2.3.10. In haar verzoekschrift wijst verzoekster er tenslotte nopens de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), op dat een terugkeer naar Irak voorbarig is gelet op de algemene onzekerheid die daar heerst, waarvoor zij verwijst naar het reisadvies van 21 juni 2019 van de Franse overheid en naar een artikel op de website *Middle East Eye* d.d. 8 januari 2019. Wat het Franse reisadvies

betreft, merkt de Raad op dat dit slaat op het concrete risico dat Franse onderdanen lopen bij een bezoek aan Irak, hetgeen een specifiek risico is als niet-islamitische westerlingen, waardoor de bevindingen uit dat rapport niet zomaar mogen worden betrokken op de situatie van Iraakse burgers die terugkeren naar hun eigen land. In het artikel van de website *Middle East Eye* wordt gewag gemaakt van betogingen in Bagdad die gewelddadig worden neergeslagen. De Raad stelt evenwel vast dat de overheidsrepressie naar aanleiding van de protestacties een vorm van gericht geweld is die gericht is tegen de betogers, maar dat deze feitelijkheden niet gekwalificeerd kunnen worden als willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Wat het risico op ernstige schade betreft onder de vorm van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld, wijst de Raad op de recente landeninformatie die de commissaris-generaal op 5 februari 2019 aan het administratief dossier toevoegde. Uit twee van de rapporten daarin vervat, namelijk de “*EASO Country Guidance note: Iraq*” van juni 2019 en de “*EASO COI Report Iraq - Security situation*” van maart 2019 (Aanvullende nota CGVS), blijkt niet dat verzoekster en haar gezin louter door hun aanwezigheid in Bagdad een risico op ernstige schade zouden lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Na consultatie van die landeninformatie stelt de Raad vast dat die conclusie daarin steun vindt. De Raad treedt op deze punten de motieven van de bestreden beslissing derhalve bij en maakt deze tot de zijne. Verzoekster heeft ook geen persoonlijke elementen aannemelijk gemaakt die een verhoogd risico zouden opleveren op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige geweld.

2.3.11. De Raad stelt op basis van wat voorafgaat vast dat de commissaris-generaal rechtsgeldig kon besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat verzoekster geen eigen feiten heeft aangebracht die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.12. Waar verzoekster in haar middel ingaat op het advies van de commissaris-generaal betreffende de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen dergelijk advies bevat, maar integendeel de aandacht van de bevoegde minister vestigt op de minderjarigheid van verzoekster.

2.3.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3.14. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende mei tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN